

Ur "Beskrifning öfver Stambanan genom Norrland, af Rudolf Cronstedt, 1882".

Enafors station

68,7 mil från Stockholm och 1,866 fot öfver hafvet. Från denna station följer linjen Enaelfvens samt Visjöåns dalgångar och öfvergård, 0,6 mil från Enafors, Visjöån på en bro med 100 fots spann, hvars öfverbyggnad, vägande 1,265,85 centner, utgöres af tvenne 8 fot höga broreglar med mellan dem nedsänkt brovandring.

Strax på andra sidan om denna bro har jernvägen nått upp till 2,000 fots höjd öfver hafvet och har dermed kommit upp på den egentliga fjellplatån, hvilken den derefter öfvergård på en sträcka af nära 20,000 fot i längd.

Den breda och grunda, närmast af jemnt fortlöpande höjder omgifna dalgång, i hvilken jernvägen här framgård, är ytterligt dystert och öde samt saknar nästan all högre vegetation, men den beherskas i söder af Snasahögarnes väldiga massa och i vester af det egendomligt formade Stenfjellet, hvilka båda fjell påtrycka hela trakten den för högfjellen karakteristiska prägel af öfverväldigande storhet och hög, allvarlig stillhet. Närmare Storlien vidgas synvidden, och Syltopparne framträda åter, ehuru nu på vestra sidan om Snasahögarna, och efter att hafva passerat vattendelaren mellan Bottenhafvet och Vesterhafvet, hvars högsta, i jernvägslinien belägna, punkt ligger 2,025 fot öfver hafvet, börjar linien sänka sig och inkommer snart på tvärbanans sista station, nämligen

Storliens bangård,

69,9 mil från Stockholm och 1,996 fot öfver hafvet. Stationen har ett vackert läge på botten af den dalgång, hvaruti Stördalselfvens källor i stationens omedelbara närhet äro belägna, och genom den mängd byggnader af olika slag, som här för jernvägens behof blifvit uppförda, äfvensom genom den för dessa trakter ovanligt yppiga växtlighet, som omgifningarna förete, gör den ett särdeles behagligt intryck, som ingalunda störes af de kringliggande fjellens der och hvar snöklädda toppar och sluttningar.

Terrängen har för bangårdsanläggningen varit synnerligt ogynsam, och till följe såväl af stationens egenskap af gränsstation som af de vintertiden understundom mycket svåra väderleksförhållanden, som här äro rådande, hafva äfven husbyggnader och andra anordningar måst utföras i vida större omfattning än som i annat fall erfordrats.

Sedan banan, efter att hafva lemnat Storliens station, tvenne gånger passerat Stortevlan (benämningen af Stördalselfven i dess öfre lopp) å broar med 30 fots spann, samt deremellan liggande Liltevlan å en bro med 20 fots spännvidd, intränger den i en af fjellmyrar och bergguddar omvexlande terräng, der snart sagdt intet jordkorn kunnat erhållas till bankfyllningarna, utan der banvallen å hela den återstående, vid pass 8,000 fot långa, sträckningen till Riksgränsen måst bildas dels genom bergsprängning och dels genom den utsprängda stenens utfyllning i de skärningarna sammanbindande bankarne. Flera af dessa bankar hafva ansenliga dimensioner, såsom den öfver den "Lilla Helvetet" kallade, synnerligt vilda, bergklyftan och den öfver den strax intill Riksgränsen liggande Örbäcken, hvilken senare bank håller 800 fot i längd och hvars höjd uppgår ända till 100 fot. Denna sistnämnde bank, genom hvilken en större dubbeltrumma för Örbäcken är framdragen, är helt och hållet uppförd af sten, hvilken å bankens sidoväggar blifvit lagd i ordentliga förband. De flesta af de bergskärningar, som å denna sträcka förekommit, hafva erfordrat långt mera arbete och kräft större kostnad än hvad på förhand kunde påräknas, emedan, då bergarten hufvudsakligen

utgjordes af glimmerskiffer, af lös och vittrande beskaffenhet, det blef nödvändigt att från sidoväggarna utspränga så betydliga kvantiteter löst berg, att skärningarnas kubikmassor på många ställen ökades med ända till 50 procent af deras beräknade innehåll.

Strax sedan man passerat den nyssnämnda banken vid Lilla Helvetet öppnar sig ett blånande perspektiv en vidsträckt utsigt inåt Norge, och vid sektionen 28 mil 20.201 fot från Torpshammar skär linien, på ett afstånd af 70,3 mil från Stockholm och en nöjd af 1,879 fot öfver hafvet, den breda skogsgata som är upphuggen i gränsen mellan Sverige och Norge, och här vidtager den norska delen af denna Öster- och Vesterhafven sammanbindande jernväg, genom hvars högtidliga invigning den 22 juli 1882 en af de betydelsefullaste länkarne i Svenska statens stambanesystem blifvit för samfärdseln upplåten.